

Bemærkninger til lovforslaget

Hovedmidler til at komme ud af samfundets krise er at afvikle indkomstskatten, se nærmere Fremskridtsbogen: »Indkomstskatten. Samfundets Skurk« (september 1979).

Også sømandsskatten skal selvsagt ophæves. Da den alene indbringer et årligt provenu på omkring 500 millioner kroner, må det være klart, at dens ophævelse kan og bør ske ved et snuptag. En særskilt aftrapningsordning er altså uforuden. Ved nærværende foreslås det, at ophævelsen allerede sker fra 1. januar 1980 at regne. Ophævelse af indkomstbeskatning medfører jo i bred almindelighed, at danske erhverv bliver mere konkurrencedygtige derved, at der opnås betydelige lønindtægtsforbedringer uden lønudgiftsstigninger for arbejdsgiverne. Det er velbegrundet at give denne konkurrencestyrkelse på et tidligt tidspunkt i udviklingsprocessen til vore skibsfartserhverv.

I Danmarks beklemte situation er et af de kæmpestore aktiver jo netop handelsflåden.

93 pct. af dansk skibsfart anløber ikke dansk havn. Over 4 milliarder kroner netto i udenlandsk valuta hjemsejles hvert år til Danmark af de ca. 25.000, som er beskæftiget i erhvervet.

Disse tal fortæller, at det er kolossalt samfundsvigtigt at holde søfolkene på jobbet. Men det er mennesker, som tvinges til at forsvare mangt og meget, som velfærdsdanskeren svælger i. Søfartserhvervet er ekstremt hårdt udsat for udenlandsk konkurrence – også fra lavprisskattefrihedslande. Og fra udenlandske statskasser og udenlandsk restriktionslovgivning.

Alt dette fortæller, at her er et område, som folketinget burde forkele.

Dertil kommer, at det er mindre velbegrundet at indkomstbeskatte søfolk end andre, dels fordi sø-

folkene gør mindre brug af offentlige ydelser, dels fordi de i forbindelse med deres erhverv har en lang række ulemper, som der ikke i tilstrækkelig grad gennem årene har været kompenseret for gennem skattemæssige fradrag. I denne forbindelse kan blot nævnes de lange fravær fra hjemmet, store rejse-, tele- og portoudgifter, ingen muligheder for ekstraintægter og derudover relativt dårlige kommunikationsmuligheder med skattevæsenet.

På et tidspunkt, hvor den manglende virkning af de andre partiers beskæftigelsesforslag endnu ikke var gået op for dem, forkastede de alle ni i samdrægtighed den 27. maj 1975 et tilsvarende forslag fra fremskridtspartiet. Det hed F 188, var fremsat den 2. april 1975, førstebehandledes den 7. maj 1975 (Folketingstidende 1974-75, 2. samling, spalte 4771-4788), var til anden behandling 22. maj 1975 (ibid. 5314-5316) og faldt altså fem dage senere (spalte 5385). Forslaget blev i øvrigt gennemført som L 243 af 8. september 1975, men nåede aldrig til særskilt behandling for folketingsårets udløb.

Forhåbentlig har den mellemliggende ulykkelige mangel på bedring af arbejdsløshedssituationen nu åbnet tilstrækkelig mange folketingsmedlemmers øjne. Naturligvis kan man fremhæve så mange andre befolkningsgrupper, som det kan være særlig urimeligt at indkomstbeskatte. Kloakarbejdere, fiskere og stjerneskuere er nogle af de mest nærliggende eksempler. Men lovteknisk er søfolk de eneste, som er egnede til at tage ud til særbehandling. Dels fordi de er under deres egen skatteordning med et overkommeligt provenu. Dels fordi de på grund af deres stedbundethed til en fra det øvrige samfund isoleret arbejdsplads typisk ikke sammenblander deres indtjening med et væld af andre aktiviteter.